

Arrest

nr. 296 208 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat K. STOROJENKO en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 januari 2023 verstuurt verweerder een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties. De Poolse autoriteiten aanvaarden dit verzoek op 20 januari 2023 conform artikel 18, lid 1, c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Op 28 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker nog dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A. (...)

voornaam: B. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1/c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1/c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening). De heer A. (...) B. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van de Russische Federatie te zijn, bood zich op 06/12/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 06/12/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek een binnenlands paspoort neer met nr. xxx en verklaarde dat zijn internationaal paspoort zonder visum door de Poolse grenswacht in beslag werd genomen. Betrokkene diende dit verzoek samen in met zijn wettelijke echtgenote, Mevr. Z. (...) L. (...), (V, (...)) en zijn twee minderjarige kinderen, A. (...), S. (...), (M, (...)) en A. (...), A. (...) (V, (...)). Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 06/12/2023, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 22/11/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Polen.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 03/01/2023. Hij verklaarde gehuwd te zijn en 2 kinderen te hebben met wie hij samen dit verzoek indiende. Betrokkene legt originele geboorteaktes voor van de kinderen. Betrokkene verklaarde dat hij samen reisde met zijn vrouw en zijn twee kinderen.

Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. Betrokkene verklaart in dit gehoor dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. Na confrontatie met de Eurodac hit van het type1 beweert betrokkene dat hij nooit eerder een verzoek deed en dat hij niet wist dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming, dat hij werd halt gehouden door grenswachten bij het oversteken van de grens, dat hij dacht dat hij de grens kon oversteken en daarna kon verder reizen, dat ze werden vastgehouden, dat de formaliteiten werden uitgevoerd, dat hun paspoorten werden ingehouden en dat ze het adres kregen van een opvangcentrum en verder weinig informatie. Ze kregen een document uitgereikt maar deden geen uitgebreid interview verklaart betrokkene.

Betrokkene verklaart dat hij de Russische federatie verliet omdat hij werd opgeroepen om naar de oorlog te gaan. Hij verliet Grozny om naar Moskou te gaan op 24/09/2022. Vanuit Moskou vertrok hij op 28/09/2022 per vliegtuig naar Turkije waar hij een maand verbleef, ondertussen werden door zijn oom maatregelen genomen om zijn gezinnen te laten vertrekken, op 26/10/2022 reisde hij vanuit Turkije naar Wit Rusland per vliegtuig, van waar hij onmiddellijk per bus doorreisde tot Polen, en op 26 en 27/10/2022 meerdere pogingen ondernam om de grens over te steken, zijn gezin stak de grens over op 28/10/2022, ze verbleven tot 05/12/2022 in Polen en reisden dan per wagen door Duitsland tot België. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij twee ooms heeft die ooit in België woonden, dat zij hem België hebben aangeraden, dat hij België als veiliger ervaart dan Polen, dat zijn vrouw hier eent ante wonen heeft. Er

werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij Polen geen veilig land vond, dat hij er ook werd gezocht, dat de behandeling en opvang er niet slecht waren. Middels een tussenkomst van de advocaat van het gezin uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Polen omwille van het kwetsbare profiel van mevrouw omwille van gezondheidsaangelegenheden. De advocaat maakt een uitgebreide reeks gezondheidsgegevens over en verzoekt België om die redenen de soevereiniteitsclausule toe te passen of minstens individuele garanties te vragen.

Op 16/01/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties voor hemzelf en zijn gezinsleden, dit verzoek werd op 20/01/2023 conform artikel 18.1/c van Verordening 604/2013 aanvaard. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij er niet veilig zou zijn en omdat hij België subjectief als veiliger ervaart, dat hij er zou gezocht worden, werken we op dat het niet uit te sluiten valt dat iemand die zich nog dicht in de buurt van de grens bevindt van zijn eigen land of een

land waarmee het regime van het thuisland wordt geassocieerd, zicht onveiliger voelt dan wanneer deze afstand groter is, dat de angst om te worden opgeroepen voor en ingelijfd bij het officiële leger, die over meerdere maanden werd opgebouwd, niet onmiddellijk verdwijnt en samen met het verloop van tijd en het nemen van afstand afneemt, waardoor België subjectief als veiliger wordt ervaren. Deze vergelijking en subjectieve inschatting belet niet dat het dienstig is hier te vermelden dat er geen indicaties zijn dat personen die de Russische Federatie hebben verlaten na een oproeping voor het officiële leger, worden gezocht in Polen of dat deze personen door Polen niet de nodige bescherming zouden krijgen, zijn verhaal impliceert dat betrokkene toegang kreeg tot de procedure internationale bescherming en dat Polen zich engageert om te onderzoeken welk land verantwoordelijk is. De betrokkene uitte ook nog verzet tegen een overdracht aan Polen omdat Hij er onvoldoende werd geïnformeerd. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over de procedure internationale bescherming in Polen, dat hij verplicht zou worden om een verzoek in te dienen in Polen en dat zijn vingerafdrukken onder druk en zonder de nodige informatie werden genomen, merken we op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Polen niet voldoende werd geïnformeerd over de procedure benadrukken we dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan worden aangenomen dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De Poolse instanties stemden op 20/01/2023 in met de terugname van de betrokkene en zijn gezin, met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : “1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Poolse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene kan zijn verzoek om internationale bescherming in Polen hervatten indien hij binnen de negen maanden na het initieel verzoek in Polen zich opnieuw aanmeldt als verzoeker. Indien de betrokkene zich pas meer dan negen maanden na de datum waarop het eerste verzoek werd afgesloten opnieuw aanmeldt zal het verzoek worden behandeld als een navolgend verzoek (“subsequent application”) en dat in overeenstemming is met artikel 28(2) van Richtlijn 2013/32/EU dat lidstaten toestaat een tijdslimiet van ten minste 9 maanden vast te stellen waarna een verzoek niet langer opnieuw in behandeling moet worden genomen of waarna het nieuwe verzoek mag worden behandeld als een volgend verzoek.

Daarnaast willen we benadrukken dat Polen, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert ook dat Polen, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming

van betrokkene. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysienka; Ewa Ostaszewska-Zuk, , "Asylum Information Database – Country Report – Poland", laatste update op 26/05/2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het aantal plaatsen in detentie werd in 2021 uitgebreid tot 2308 en het aantal in detentie geplaatste personen nam drastisch toe door de crisis op de buitengrens met Wit Rusland, ook werd de ruimte per persoon bij wet aangepast tot het strikte minimum van 2 m² per persoon voor een beperkte periode van maximaal twaalf maand waardoor de bezetting van de centra drastisch toenam en wat hoewel wettelijk geregeld, als resultaat had dat de basis voorzieningen zoals sociale en juridische bijstand en de infrastructuur niet werden aangepast aan de nieuwe gestegen bezetting wat kan bestempeld worden als overbezetting (p88-89). Het AIDA rapport stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen, die in Polen bescherming vroegen (pagina 54). Indien verzoekers Polen verlaten voor er een beslissing is genomen over hun verzoek, niet naar het toegewezen opvangcentrum gaan of niet opdagen voor hun interview wordt hun verzoek als ingetrokken gezien. Indien zij binnen de negen maanden terugkeren naar Polen kan hun initiële verzoek zonder problemen worden hervat, indien ze pas na negen maanden of later terugkeren zal hun verzoek als een navolgend verzoek worden behandeld (AIDA p.38).

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 76). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat het recent geactualiseerde AIDA-rapport geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, geen toegang of nieuwe toegang kunnen krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming.

Ofschoon het rapport kritisch is en opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten en dat er drastische wijzigingen zijn opgetreden door de crisis op de grens met Wit Rusland en onrechtstreeks ook door de crisis Oekraïne zijn we van oordeel dat het niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij gezond is. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en benoemt hierbij geen andere lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat. Uit het relaas van zijn echtgenote blijkt dat zij wel gezondheidsredenen inroept om zich te roepen op een kwetsbaar profiel en om de toepassing van de soevereiniteitsclausule te vragen. Op elk ogenblik dat er redenen zouden blijken uit het dossier van zijn echtgenote om de soevereiniteitsclausule op haar situatie toe te passen zal deze worden toegepast voor het gehele gezin, op heden si de situatie van mevrouw niet het voorwerp van de toepassing maar werden in het belang van het gezin wel individuele garanties gevraagd en zal de overdracht, indien de behandelende artsen dit wenselijk achten, vooraf worden gegaan door overdracht van gezondheidsgegevens.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van het verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht in eigen naam die aanleiding geven te besluiten

dat redenen betreffende de gezondheid een overdracht aan Polen verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet In geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De bevoegde autoriteiten in Polen worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Indien de overdracht gepaard gaat met het doorgeven van gezondheidsgegevens voor een gezinslid zal een periode van minstens 10 dagen worden gerespecteerd.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 30 juni 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot betekening van de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 296 206 van 25 oktober 2023.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (cf. *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek hebben aanvaard op 20 januari 2023, waardoor de overdrachtstermijn van zes maanden afliep op 21 juli 2023. Er kan enkel wordt vastgesteld dat de overdrachtstermijn reeds is verstreken, waardoor de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN